

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 79.

24de (23de offentlige) Møde.

Fredagen den 1ste Marts.

(Fortf.)

Wilfens (fortf.): Den høitagede Justitsminister har i Gaarsmødet erklaret, at han ikke kunde anerkjende Nødvendigheden af denne Vej, thi, meente han, det var for sildigt, at kaste Brønden til, naar BARNET var druknet. Jeg troer, at det er en mislig Sag at ville føre Beviser med Ordsprog; thi, ligesom Meningen dog ikke kan være, at man overalt, hvor der er Børn, skal kaste Brøndene til, saaledes er Forholdet forskjelligt i de enkelte Familier, hvor Børnenes Antal er nogenlunde ringe eller vel høist 13. à 14 Stk., og saa i et Land, hvor der er 13. à 1400,000, thi i det første Tilfælde, der maa den Ulykke, som muligt kunde indtræffe med et enkelt Barn, betragtes som saa stor, at hele Familien gjerne underkaster sig adskillige Savn for at undgaae den; men i det store Samfund, der mener jeg, at det Afbræk, som opstaaer derved, at saa stort et Antal skal være underkastet Indskrænkninger, for tjener at tages i stor Betragtning. Ja, dersom Bestemmelserne i Giftloven virkelig vare betryggende, da skulde jeg visstnok ikke modsætte mig det foreliggende Lovudkast, men jeg vover at paastaae, at de have aldeles ingen praktisk Betydning. Naar Nogen har isinde med frit Forsæt at forgive en Anden, da trænger han for det første ikke til mange Gifter, men kun til een, og han har saameget mindre nødig, i Thingets Forhandlinger at søge Oplysning om nye Gifter, der hidtil have været ham ubekjendte, som han sikkert altid kjender flere end nok, hvis Giftighed er hver Mand bekjendt, og hvis Anskaffelse er forbunden med saare ringe Vidtløftighed og Besværlighed, ja, som det er saa let i det praktiske Liv at forskaffe sig, at jeg end ikke troer, at, naar man blot anvender nogen Forsigtighed, man i nogen synderlig

Grad behøver at drage Opmærksomheden paa sig ved at anskaffe sig dem. Hvad nu angaaer de uforsætlige Ulykkestilfælde, da skulde jo den Betryggelse, som Forordningen af 1796 yder, bestaae i den Mulet af 50 til 100 Rbd., som kan idømmes dem, der ved uforsvarlig Omgang med saadanne Gifter foranledige Ulykkestilfælde; men jeg troer, mine Herrer! at denne Bestemmelse, forsaavidt maa anses for overflødig, idet vi ved Forordningen af 4de October 1833 have Bestemmelser, som ganske og ligesvem skulde jeg idetmindste mene, maae kunne anvendes paa det samme Tilfælde; denne Forordning bestemmer nemlig i sin 29de S, at den, som ved Mangel paa behørig Opmærksomhed, ved Handlinger, som røbe en stor Ligegyldighed for Andres Liv, Sundhed og Velbefindende, paadrager Nogen Legemsbefædigelser eller endog Død, skal være underkastet Straf indtil et Par Aars Fæstningsarbejde, og jeg skulde dog mene, at en aldeles uforsvarlig og uforsigtig Henlæggen af Gift, saaledes at Andre kunde komme til at blive forgivede derved, at disse i høieste Maade maae erkjendes at være uagtsomme Handlinger, ved hvilke Faren laa nær for Dinene, saa at de efter nysnævnte Forordning maae kunne paadrage Straf. Jeg nægter imidlertid ikke, at jeg ikke lægger stor Vægt paa disse eller hine Straffebestemmelser, thi jeg troer virkelig, at med ganske enkelte Undtagelser kan man antage, at Enhver især meget nødigt foranlediger Andres Ulykke, deres Død eller blot deres legemlige Befædigelse, og især, naar disse Andre ere fortrinnsviis deres Nærmeste; jeg troer virkelig, at der for de Fleste i den Fare, som er forbunden med Gifter, er en fuldsommen tilstrækkelig Opfordring til at varetage Forsigtighed, og jeg troer heller ikke, at de, som have med Gifter at gjøre, næsten nogenstunde ere uvidende om, at det er Gifter, og, forsaavidt der er Nogen, som alligevel omgaaes uforsvarligt og uforsigtigt med Gifter, da ligger det derti, at